

10 Hujusmodi artem commenti sunt, Navio puero infusam in somno, & comprobata miraculo: quia cum puerum, quia dormierat, aliquot fugissent pecudes, & ex-pergefactus delideraret, nec inveniret; pro-fectus in proximum facellum, Heroibus sa-crum, vovit illis oblatum se illis, modò apparent pecora, unum illius ruris maxi-mam. Paulo post desiderata reperit; sed cum vnam non haberet, quippe bruma, com-precatus Deos, quò indicarent ubi ad vo-tum vnam inveniret, casu accedens ad vi-tem, in ea invenit botrum miræ magnitudi-nis, quem ad facellum detulit, & Heroibus prout sponderat, obtulit. Ita Halicarnass. d. à n. 58. & Bulenger. de Augurijs, cap. 12. Cicero 1. de Divinat. & Respub. Rom. ex Volaterrano, pag. 211.

11 Ann. C. V. 496. Triumphus A. Atilij Calatini de Pœnis, parta victoria in Sicilia. Goltz, fol. 87. E rure electus in falces, imperiumque, & iterum post tri-umphum revertus in rura. Illa rustico ope-re attrita manus salutem publicam stabilierunt, ingentes hostium copias pessunderunt: quaque modò arantium borum jugum rexerant, trium-phalis currus habenas recinuerunt: nec fuit ijs rubori eburneo scipione deposito, agrestem sti-vam aratri repetere. Valer. Max. 4. cap. 4. n. 5. Cicero pro Roscio Amer. & Plin. lib. 18. cap. 11. qui triumphalem aratorem vo-cat. Dux Romanorum adversus Carthaginenses missus (inquit Cornel. Nepos, de Viris il-lustr. n. 39.) maximis & munitissimis civitati-bus hostilia præsidia dejecit: totamque Siciliam pervagatus, paucis navibus magnam hostium classem, Duce Hamilcare superavit: & trium-phavit. Camarinam cum expugnasset, ma-chinis ab Hierone missis; universos ejus cives sub corona vendidit. Ad hanc por-ro urbem Calatinus perierat insidijs cir-cumventus, ni eum atque copias tribu-nus Militum M. Calpurnius Flamma vir-tute strenuâ, acceptis trecentis militibus, à periculo liberasset; ut superiorem in lo-cum evaderet, qui erat angustis interclu-tus. Hic cum trecentis omnia hostium tela in se convertit, occupatoque ditentoque hoste, Consul è locis iniquis evadere va-luit. Omnes milites interiorem in factione: Calpurnius verò vulneribus deformatus, in-ventus est inter sociorum cadavera: qui di-ligenter curatus, ac saluti restitutus, in triumpho Atilij pars pompæ nobilior fuit. Idem *ibid.* & Briet. Ann. cit. & L. Florus lib. 2. cap. 2.

Calpurnius Flamma.

12 Eodem in die, ut ait Salas in *Parerg.* coronis ornabantur statuae Gracchorum.

Innuit in ipsorum *Vir.* Plutarch. Ausa est plebs Opimio damnato, in quod non va-luit sub illius furore. Gracchana factionis plebs exitio oppressa (ait) cum in presentia animos demississet; non multò post demonstravit, quanto Gracchorum teneretur desiderio: nam & statuas eorum in propatulo posuit, locisque ijs, ubi occisi fuerant, consecratis, primitias ibi omnium frugum quovis anni tempore obtulerunt, frequenterque sacrificarunt quotidie, veluti Deo-rum delubra colentes. Sanè Cornelia de sanis, in quibus filij cæsi fuerant, dixit: digna se-pulchra obtigisse.

Statue Gracchorum.

13 Solonis tempore Epimenides vo-catur Athenas, ut illas expiaret ab infaustis portentis infestantibus urbem. K. Grac. Vexabantur à Furijs, seu Deabus Seve-ris, propter violatam illarum aram, ad quam confugerat Cylon quidam cum suis, tanquam in asylum. Pausanias, cap. 232. dicit fuisse ad arcem Minervæ. Alij me-lius, in seditione Lacedæmone fugisse ad Severarum delubrum; unde impuniti per-venierunt Athenas, quò illos volebant comprehendere Magistratus, & ad Min-ervæ aram que erat in arce fugerunt. Herodotus, lib. 15. n. 17. Cylon quidam (dicit) vir Olympionices, affectata tyrannidis compertus est: simulato namque aequalium so-dalicio, arcem occupare conatus est. Id cum efficere non potuisset, assedit simulacro Dei sup-plex ipse & socij: hos illic submoverunt Ma-gistratus, data fide. Cylonem donatum hon-ore statuâ (quia in Olympia victor de iterato stadio renunciatus est) astruit Pau-san. cap. 26. Quomodò ejus & sociorum patrata cædes, & quo colore, refertur in Solone à Plutarcho. Megades Athenarum Archon conjuratis cum Cylone, supplicibus Dea factis, persuasit; ut se judicio sisterent: qui cum filum rextum à templo extendissent, id-que tenentes à templo descenderent; forte for-tunâ filum ruptum est, cum ad sanum Furiarum venissent. Id ita calumniati Archon cum col-legis, quasi supplicationem Dea non admitteret; impetum in eos fecerunt, ac quia extra fores templi deprehensi fuerant, lapidibus ob-ruerunt, & qui ad aras confugerant jugula-verunt. Thucidid. lib. 1. & Petav. Rationar. p. 1. lib. 2. cap. 12. Hinc orta urbi ostenta, spectraque vaga, ad quorum expul-sionem vocatus est Epimenides, qui summo honore habitus, tanquam à Numini-bus edoctus, uti dicemus postridiè à n. 13.

Epimenides venit Athenas.

Seditio Cy-lonis, & exitus.

Ritus bonæ fide execu-tionum ad ju-dicium ex asylo.

Epimeni-des Athe-nas exp. at.

Ara Contumelie & Impudentie.

Illud

Illud vitiosum Athenis, quod Cylonio scelere ex-piatio, Epimenide Cretense suadente, fecerunt Contumelia sanum & Impudentia. Virtutes enim non vitia consecrare debet. Idem Erasim. Chi-liad. 3. Centur. 1. n. 63. & Gyrard. Syntagm. 1. n. 61. Apertè illarum imago. Impuden-tiæ sine fronte, Contumeliæ ore duplici. Unde Cato Uticensis (ut idem refert, 5. Apophthegm. n. 17. ex Senec. de Constant. Sapientis) spuenti se dixit: Mentimur, qui os te non habere dicunt. Menander in Gno-mologijs, accinit:

Imagines.

Menand.

Aque sa-cra.

Ritus.

Fons Per-sarum.

Arbor au-reo Croci.

O Dearum maxima! Hoc saculo flores, si te vocare fas Deam. Fas: quando nunc vixisse habetur pro Deo. Nonnulli utramque fingunt in Numine Momo; uti dicemus, 30. Decembr. Inter Hebraos Impudentiæ sacra etiam vige-runt. Unde in *Chronic. Alexandr.* pag. 231. legitur: Eliam in monte Carmelo trun-casse 450. sacrificulos Baal, & 400. Im-pudentiæ.

15 Inter Persas hac die Aquæ sa-cra. *Diar. Persic.* signatque Brisson. Ritus Ctesias de Persic. legib. & institut. pag. 794. In lacum vel flumen, vel fontem pervenientes scrobem faciunt, ibique hostiam jugulant, ca-ventes, nequid proxima aqua sanguine contigatur: sic enim omnia pollutum iri. Postea car-nibus myrto laurove impostis, eas Magi gracilibus virgis comburunt, & factis imprecationibus, oleum lacte & melle mistum inaspergunt, non in ignem, nec in aquam, sed in terram. Imprecationes diù faciunt, & fasciculum vir-garum myrticarum tenuium tenentes. Videtis Buleng. ad *Arnob. Eclog.* 6. & de *Magia*, lib. 1. cap. 6. quo patet diabolica trica: igitur frequenter fiebat sacrum juxta fon-tem, cujus aqua (inquit Ctesias, pag. 760.) simul atque hausta fuerit, in modum Casei co-agulatur: cujus coagulata siquis tres obolos cum aqua biberit, quacunque admiserit, patrefacit: eo enim die mente alienatur. Eo autem uritur Rex erga eos, qui an objectis criminibus sint affines, certò vult cognoscere. Nam siquis id de quo accusatur, effutiverit; mortem sibi co-pigitur consciscere: sin judicio suo nullius crimi-nis convincatur, absolvitur.

16 Hoc etiam die Sardis, uti ma-lum omen fracta arbor aurea Croci. *Ibid.* Erat ex pretiosa prefata materia, sed ma-teriam superabat opus; cum ibi aves cu-jusvis generis efformatæ ex auro essent; ex quibus audiebatur cantus & vocum har-moniam, prout unicuique inditum à na-tura. Athen. 12. n. 9. & meminit Roxas, 1. p. *Verit. vestit.* cap. 3. Fatale fuit signum: equidem paulò post, suis oraculis sedu-

ctus (ut saperet ætumnis) à Cyro captus. Herodot. 1. n. 22. & 25.

DIES XIX. JANUAR.

17 Rad. 29. Solis in Capricorno. XIV. K. Qui sub illo nati, læti, fa-ceti, hilares, qui nullà penitentiæ adverte-re frangantur. Jul. Firmicus. Faustus, juxta Dariat. in eo Lunæ statio 24. quæ dicitur Beatitudo, & est signum fecunditatis gregum. Kirch. d. pag. 247. *Conversio & hyemis medium. Canis Major vesperè oritur.* Jun-tin. K. A. Facies in Sphær. Arabic. *Mulier pulchra in scabello sedens.* Anno à prima per-secutione Ægyptiorum adversus Israël; 26. à secunda, 5. fuit Amenophis Rex Ægypti, videns se per obstetricis delusum. R. Abrah. in *Cabal. historic.* Percussit animum audire per infantem Israël Ægyptum ever-tendam; jussitque continuo cunctos na-scituros in flumine suffocari. *Quidam ex eo genere (ait Joseph. 12. Antiquit. cap. 5.) quos Ægyptus vocat sacrorum Scribas (quorum munus, describere ordinem Solis & Lunæ, quorum insigne penna in capite, liber in manibus cum atramento & calamo; ut ait Clemens Alexandr. 6. Strom. cap. 2. & latè Kircher. de Polytica Ægyptior. cap. 1.) quorum prædictionibus multum tribuit, prænun-ciat Regi, nasciturum per id tempus apud Is-raelitas quendam, res Ægyptiorum olim gra-viter afflicturum, Israelitas contra evecturum, si modò ad ætatem adultam pervenerit; nam & virtute fore præstantissimum, & gloriâ per-omne ævum celebrem. Quo terrore percitus Rex, edicir ex ipsius monitoris sententia, quicquid masculini sexus inter Israelitas nasceretur, in flumen projectum necari: proposuit etiam penam, siquis clam servare fœtus auderet; ut cum to-ta familia tolleretur. Expeditum hoc de-cretum 18. dieb. ante Moylis nativita-tem. At illicò edicto, percussus est Ame-nophis elephantico morbo, leprâ scilicet. Eupolemus apud Euseb. 9. de Præ-paration. Evang. Cajetanus extendit decre-tum etiam ad filios Ægyptiorum, sed fallitur.*

Statio 24. Lunæ.

Quid Scri-ba inter Ægyptios?

Jubetur à Pharaone infantes He-bræorum suffocari in Nilo.

2 Abhinc anno, 878. cum adducti es-sent in Mediam exules decem tribus, ex- quibus regnum Israël (exceptis qui interfu-gere potuerunt & latitare in abditis spelun-cis, vel transire in regnum Juda, sub Eze-chia) & pro illis migrare jussisset in colo-niam ad Samariam, aliasque ampli regni civitates victor Salmanasar gentem quan-dam, seu gentes, illius & finitimorum reg-

Migratio Cuthæorum per Salma-nasar & Asarabaddon facta.

no-

norum facies, maximè à Babylone & flumine Cutho; fixerunt feliciter sedes in Samariae agro. 4. Reg. 17. 24. Seder-Olam, cap. 22. Joseph. 9. Antiquit. cap. 14. Genebrard. Ann. 3440. & Petr. Cunæus, 2. de Republic. Hebr. cap. 16. His juncti sunt qui fugerunt procellam Afsyriorum ex Israël; quippe terra vacua cunctis satis, maximè quia paucos Salmanasar in tractum vastum colonos adduxerat; quousque nepos ejus post duodecim annos, ne Ezechias, Rege Merodacho amico, & juxtà habens regionem, que olim subdita regno Juda, conaretur invadere. Briet & Torniel. Ann. 3326. n. 1. Constat expressè, 1. Esdr. 4. 2. A diebus Afsarhaddon, Regis Assur, qui adduxit nos huc. Hac in ultima migratione cum ritu circumcissionis & Pentateuchum admiserunt, etsi idola patria unusquisque coluerit: ex tuncque dicti Samaritani à Metropoli Samaria; cum pridem à Cutho flumine dicti Cuthæi. Joseph. d. & Genebrard. quod dudum. Plura dicerem de Cuthæis, ni dixissem latè, Tom. 8. T. 5. à n. 21.

Cuthæi dii Samaritanorum.

Cur etiam Jacobitas?

Dij ex patria ab illis adducti.

Que illorum religio?

3. Hebræi juxta Comest. in 4. Reg. cap. 26. Cuthæos vocaverunt Jacobitas; quia supplantaverant Israëlitas finibus suis. Mutuò odio averfabantur, & Israëlitis adherabant, vel fugiebant, prout fortuna ardebat vel prospera vel adversa. Joseph. d. lib. 11. cap. 8. De religione illorum & sectis, vide Epiphan. in Panar. lib. 1. cap. 9. & 11. & Baron. Appar. in Annal. à n. 12. Hi ergo proficiscentes de Persia, secum Duces itineris ac fausti ominis in terras alienas perduxerunt quinque idola. Bulenger. Eclog. 6. de Persar. Dijs, & Joseph. lib. 9. cap. 14. Novi Samaria coloni (infit) Cuthæi, cum quinque Gentium essent, toridem Deos patrios secum attulerunt. Hos adorabant, quin Numen verum cognoscerent, sed ultorem sentire, pugnante orbe terrarum contra insensatos: etenim ex Syria spelæis immissi & egressi à Domino Leones, tam immaniter & frequenter novos incolas trucidantes discerpere; ut divina manus statim à cæcis dignosceretur, plectens irreverentiam. Errore Ethnico arbitrabantur Deum illius regionis (quasi non esset Univerſi) esse offensum defectu rituum in adoratione; cum verè esset offensus adoratione sculptilium. Quapropter ne strages glisceret (haud pestilentia, uti fingit Joseph. d.) Salmanasar misit ex Hebræis è Afsyria sacerdotem, qui ostenderet barbaro illi populo verum Deum atque cum lege ritus sacrificiorum; in quod munus elegit habitationem in Bethel. Illi verò ex adoratione veri Numinis, & idolo-

rum, religionis compegerunt monstruosum chaos. Cum Dominum colerent, Dijs quoque suis serviebant juxta consuetudinem Gentium. Usque in presentem diem, morem sequuntur antiquum: non timent Dominum, neque custodiunt ceremonias ejus, atque judicia & legem & mandatum 4. Reg. 17. à 33. Ex Gentilismo & Judaismo conficiebant Cuthæismum cum raris superstitionibus, religioni summæ se arbitrabantur addictos, & ita sanctitati mancipatos; ut modò aliquid vel aliquem ex non suis tangerent, vel ab eorum regionibus venirent; cum vestibus quasi polluti se totos in aqua immergerent; ut ait quò supra Epiphan. Hæres. 9. & Philostrat. & Anat. in Theolog. post. lib. 7. n. 38. Dij illorum signantur cum templo 25. Septembr. à n. 4.

Cuthæi inter Judæos ludibrio habitii.

4. In summo vilipendio Cuthæi erant apud Judæos. Unde cum inter hos quereretur, cui similis David in domo Achis in Geth? Rab. Elias apud Cunæum, quò supra, dicit: Similis Cuthæo stipem ostiatim perenti. Haud aliter quibat esse: etenim ut ait Kircher. in Panth. Hebr. cap. 19. erat coluvies Afsyriæ, & qui ex Israël ad illorum religionem, seu hæreses transibant, erant improbi, fugientes, ne plecterentur. Mutuò exercita odia, ita ut illis minimè couterentur Judæi. Joann. 4. 9. sed in extremum pervenerunt, cum Cuthæis Sarnaballa erexit templum in Garizim (de quo fufius loc. cit. in Septembr.) siquidem cum pridem antea per æmulationem diversa sacra habuissent, recenti hac edificatione, mirum in modum vetera odia exarserunt. In que Judæi non erumperent, cum cognita illorum malitia & malignitate in ficta affectatione erigendi Numini templum simul cum redeuntibus de Babylonia; decreverit Synagoga tota (ut in 1. Esdr. 4. à 2. refert Aben-Ezra) Ut nullus Israelita comederet buccellam Cuthæi in æternum. Quicumque comederit carnem à Cuthæo, quasi qui comedit carnem porcinam: neque fiat Cuthæus Profelytus, neque sit illi pars in resurrectione moriuorum; nec pars nec hereditas in Jerusalem. Addit Moyses Maimonid. Quid si necesse fieri, & illud faciat Cuthæus; profanum est. Hic est furor, qui dirigi debebat in illorum schisma, & nequaquam in individua aberrantia. Hinc constituta sexta Synodus Synagogæ de vitando Cuthæo, ut videbimus 26. Septembr. num. 3.

Odium implacabile.

Sexta Synodus Synagogæ.

5. Plusquam cogitaverat, seditio civitatum Ciliciæ, impatienter ferentium earum vestigalia pellici destinata fuisse ab Antiocho Epiphane; eum detinuit, quamvis

in

in Tarſo & Mallo naves disponebat in expeditionem secundam adversus Ægyptum. Menelaus instabat Andronicus, in Antiochia pro Rege vicarium, ut quoquo modo regià potestate S. Oniam tolleret, vel vi ex asylo extrahendo; qua de causa vasa è templo sacro Jerosolymitano surrepta, illi donarat, uti dicemus, 3. Octobr. n. 7. Urgebat, quoniam auditum, Epiphanen, pacta cum Cilicibus pace, compresaque seditione, adventare. Quare avaritiæ mancipium, donis emprus & corruptus Andronicus, Asylum Daphnes adit, ad quod præsidij gratiã se receperat Onias, illumque, perfidè datà dextrã, & interposito incolumitatis juramento (cui uti syncerus credidit) illinc extraxit, & perjurus intererit in obsequium Menelai, qui sicario pridem pretium divite suppellectili solverat. 2. Machab. 4. à 34. Sanctius hic, n. 22. Serar. in Commentar. Petr. Comestor, in Esch. cap. 11. Genebr. Ann. 3911. Adrich. 3792. Torniel. 3882. n. 4. Sallian. & Briet. 3883. & Petavius, 1. p. Rationar. tempor. lib. 4. cap. 9.

6. Mirum, Oniam Andronico credidisse, qui illi suspectus, ut dicitur loc. cit. Mach. v. 34. Rabbini, ni aliquid novi dicant; nihil dicere arbitrantur. Comminiscuntur ergo, apud Gorionid. Histor. Judaic. lib. 3. cap. 17. ut educere posset ex Daphnes asylo, Andronicum Oniã dixisse, filium suum Oniam (qui in vastatione urbis per Epiphanen, fugit ad Philometorem, de quo die 16. n. 4. & 24. à 5.) ut viseret patrem Antiochiam venisse; sed jam ex lapsu improviso, desperatã valetudine. Proinde si videre cupiebat, antequam moreretur, festinaret sine alicujus damni suspitione: equidem ut securus procederet, & dextram extendebat, & per Numina cuncta jurabat. Unde incautè ex asylo egredientem, confestim occidit; & Menelaus relicta Antiochia ad Lyſimachum cucurrit. Quo intuitu, videbimus, 20. Septembr. à n. 4. Interim (ait Briet. d.) Lyſimachus templo positus, & Jerosolymis; in utroque sædè grassatur. Exitum videbimus loc. cit.

7. Hac etiam die obiit Bensira, celeberris Rabbini, ut ait Raucl. Fuisse hujusmodi virum, cujus Alphabeta celebrantur vel à Catholicis, asserunt plures, floruisseque post Jeremiam (cujus fuit nepos, & filium habuisse Uzielem, Chaldaicæ paraphrastæ auctorem) ab illoque Siraicidem mutuatum fuisse Ecclesiasticum, propter uniformitatem sententiarum; de quo videndus Alapid. in Eccl. append. & de

S. Onias tollitur.

Embolium ad ejus necem.

Quis Bensira?

ejusdem Alphabethis, cap. 5. Prolegom. Opera à recentioribus Rabbini conspurcata sunt, & fabulis plena; ut illud de vermiculo, caput Titii Imperatoris perforante, atque medullam rodente; & quod Bensira natus ex matre virgine ex vapore. Ibid. in Append.

8. Ann. Christi. 31. dies tertiusdecimus jejuniij ejus in monte. Lamy in Chron. refert, hac die in Cæsarea Philippi Christum à Petro præconizatum filium Dei vivi, & simul confitenti Ecclesiæ primatum concessum. Penitus ludicrum, cum à Christo tunc dictum: Tibi dabo.

Dies XIII. jejuniij Christi.

9. Romæ dies comitalis, in eoque prima statua inibi erecta, Horatioque Coclitidicata. Plin. 34. cap. 6. quia licet Sybillæ prius à Tarquino sacra, non tamen publicè. Aliã causa & alia auctoritas (ait, cap. 5.) major in Horatij Coclitidis statua, qua durat hodieque, cum hostes à ponte sublicio solus arcuisset. Unus pro mille. Ni fuisset, Roma non esset. Id monumentum illo die fortuna urbis Romanæ habuit: inquit Liv. 2. sect. 29. Hælicarnas. 5. n. 30. Plutarch. in Poplicol. Senec. Epist. 120. Solus (infit) implevit pontis angustias, adimique à tergo sibi reditum, dummodo iter hosti auferretur, jussit: & tandem resistit prementibus, donec revulsa ingenti ruina tigna sonuerunt. Postquam respexit, & extra periculum esse patriam, periculo suo sensit: Veniat si quis vult, inquit, sic euntem sequis dedatque se in præceps, & non minus in illo rapido alveo fluminis, ut armatus, quam ut salvus exiret, retento armorum victricium decore, tam tutus redijt, quam si ponte venisset. Articulum refert Valer. Maxim. 3. cap. 2.

Statua prima Roma Horatio Coclitidis.

causa.

Virtus Horatij singularis.

n. 1. Eruſcis in urbem ponte sublicio irrumpentibus, extremam ejus partem occupavit; totumque hostium agmen, donec post tergum suum pons abrumperetur, insurragibili pugna sustinuit: atque ut patriam periculo imminenti liberatam vidit, armatus se in Tiberim misit: cujus fortitudinem Dij immortales admirari, incolumitatem sinceram ei præstiterunt. Nam neque altitudine dejectus quassatusve, neque pondere armorum pressus, nec ullo vorticis circuitu actus, nec telis quidem, qua undique congeriebantur, lesus; tutum natandi eventum habuit. Unus Urbi nostræ tantum scuto suo, quantum Tiberis alveo munimenti attulit. Claudian. 1. in Eurropeum, v. 445.

Hoc meruit vel ponte Cocles.

Claudian.

Cum equo in flumen se præcipitem misisset, asserit Marlian, cap. 159. Unde solemne Romanis Argeos per Virgines Vestales quotannis projicere è ponte in Tiberim, de quo, 15. Maij.

Argei.

Hac

10 Hac ergo virtute Horatius statuam donatus, quae in Comitio sita, sicut arcus triumphalis inter montem Aventinum & Tiberim, ut ait Marl. cap. 53. & in Epitom. lib. 4. cap. 4. Haec statua de celo tacta est: quapropter cum procuratio fulguris facienda; aruspices Etrusci (quorum praedecessores virtute Coclitis victoriam amiserant) maligne decreverunt illam statuam in inferiorem locum transportari, ita ut Sol, oppositu circum undique aliarum edium, nunquam illustraret. Convicti in augurio de perfidia necati a populo: a quo plebiscitum, illam statuam in locum editum subducendam; atque ita in area Vulcani sublimiori loco statuendam: quod quidem bene celsit, & statua ibi Sole radiante sita est. Aul. Gell. 4. cap. 5.

Dejecta d. caelo Coclitis statua, editiore sita colloca- tur.

Comitium magnam.

Quid a. opinio & ar. rogatio?

Quid co. minum?

Ibi statua Pythagorae & Alcibiadis.

11 Eodem die Comitium maximum, in loco quem ornabant rostra navium; quapropter dictus in Rostris, uti praemisimus, die 3. n. 10. ubi conciones ad populum, & orationes laudatoriae pro auspiciato Consulatu, & post Imperio fiebant; vel quando adoptio vel arrogatio peragenda Pontificum praesentia, & comitijs curiatis. Smet. in Fest. Brevi definit Aul. Gell. 5. cap. 19. Quum in alienam familiam, inque liberorum locum (infit) extranei sumuntur; aut per Praetorem fit, aut per populum. Quod per Praetorem fit, adoptio dicitur: quod per populum, arrogatio. Locus erat in Amphitheatro ad hemicycli formam, ad Palatij radices. Diu caruit tecto, sed eo anno, quo Annibal in Italiam venit, tectus est. Post Caesar locum instauravit. Marlian. cap. 42. & in Epitom. 3. cap. 19. ibi caput & manus M. Tullij Ciceronis a M. Antonio fixa; ut in eo scribit Plutarch. Invenio (inquit Plin. 34. cap. 6.) & Pythagorae & Alcibiadi cornibus Comitij statuas positas, cum bello Samniti Apollo Pythius fortissimo Graecorum gentis jusisset, & alteri Sapientissimo simulacra celebri loco dicari, donec Sylla Dictator ibi Curiam faceret: mirumque est, illos Patres Socrati ab eodem Deo cunctis sapientia praetato, Pythagoram praetulisse; aut tot alijs virtute Alcibiadem. Haud Plinio sit mirum. Statuae collocatae tempore Numae: hicque sequebatur Pythagorae dogmata; ut narrat in eo Plutarch. & elucet ex Numae libris inventis, uti diximus, die 14. a. n. 3. fusèque probat Rhodigin. lib. 19. cap. 7. Dogmata, quae post amplificavit Pythagoras, tempore posterior; quippe uterque ejusdem furfuris, uti dicemus die 28. a. n. 12. & 2. Octobr. a. n. 12. Tota origo ambigui-

tatis ex Plinij sententia, afferentis, 13. cap. 13. In Numa libris scripta erant philosophia Pythagorica. Adi diem 14. a. n. 3. In Comitio fuit templum, Rostra dictum, subdit Marlian. cap. 40. & lib. 3. Epitom. cap. 17. Rostra duplicia. Nova ad Palatij radices, & vetera apud Curiam in Comitio. In Rostris viris clarissimis statuas erigere mos fuit. In loco praetato fori Romani pro Rostris in leone lapideo statua Faustuli Romuli & Remi nutritoris, corpus fuit. Is enim dum certamen utriusque dirimere vellet, ibi cecidit, ubi postea ei statuam erexerunt. Post Rostra sepulchrum quoque Romuli. Etiam pro Rostris statua Herculis tunicati habito Aleo, facie torva. Sibylla quoque (Cumanae scilicet) tres statuae eodem in loco: alia apud Plin. 34. a. cap. 5.

Templum etiam Rostra.

Statua Faustuli.

Sepulchrum Romuli.

Statua tri- na Sibyllae.

12 Triumphus Atilij Calatini. Beyerl. & Reusner. Actum est pridie, n. 11. signat hic etiam triumphum M. Aemilij Pauli, sed fallitur; eo quod a Goltz annotetur, & in Fast. Capitolin. XII. K. Februar. uti dicemus, die 21. n. 4. Inter Acheos erectum fanum Salutis, Jovi puero & Herculi impuberi. K. Graec. Meminit Pausan. cap. 231. Ibi Salutis fanum, in quo signum cernere fas nemini, praeter eos, qui sacerdotio funguntur. Ibi sacra & alia rite peragunt: ac ex ara Dea sumpta liba in mare porriciunt; mittere se illa Aethusa Syracusas, restantes (Fabulam videtis apud Ovid. 5. Metam. fab. 10.) priscis quidem temporibus decernebatur Jovis sacerdotium puero, qui primas pulchritudinis tulisset; cui jam pubescenti alius succedebat. Herculis statua ornabatur lapillo pretiosissimo Heliotropio. Strab. 3. n. 81. Viridi colore est, stellis puniceis superfusa (inquit Solin. cap. 30.) dejecta in labris aeneis, radios Solis mutat sanguineo repercussu: extraque aquam splendorem aeris abijcit & avertit. Etiam illud posse dicitur, ut herba ejusdem nominis mista, & praecantationibus legitimis consecrata; cum a quocunque gestabitur, subtrahat visibus obviatorum. Idem Plin. 37. cap. 10. Alio nomine gemma dicitur Atizoco, de qua 23. Maij.

Triumpho.

Sacra saluti, Jovi & Herculi.

Heliotropium gemma.

13 In Creta seu Gnosia insignis dies, quia expergefactus Epimenides e somno. K. Graec. Briet. V. C. ann. 157. Petav. 1. p. Rationar. lib. 2. cap. 12. Genebrard. Ann. 3464. & Laert. 1. de Vit. & moribus Philosoph. Nonnius in Insul. Goltz. Tabul. 7. Hunc ferunt (ait) adhuc puerum aestu & itinere defatigatum in specum descendisse, ibique septem & quinquaginta annis dormisse: experrectum vero faciem mutationemque velut altero postero die mirantem, domum reversum a minore fratre cuncta cognovisse, quae acciderant. Suidas addit, animam ejus emif-

Somnus Epimenidis.

emissariam fuisse; ac corpore excedere solitam, deinde cum eum occidissent, ed quoddam minime laeta pradiceret, sublatum cadaver eo in loco humasse. At apothecosi instituta factus est Numen: unde inter Deorum signa, erat etiam Epimenidis monumentum; ut subdit Pausan. cap. 93. Hic profecto est, de quo Paulus, Tit. 1. 12. ait: Cretenses semper mendaces, mala bestia, ventres pigri: ibique dicitur illorum Propheta, id est, Poeta. Ita Gentian. in Lib. 1. cap. 12. Stromat. Clement. Alexandr. In Athenarum expiatione aras erexit, verum nullum Numen signavit. Unde cogitat Genebr. d. Ignoto Deo altare Athenis construxisse. Afferit etiam Petav. ubi supra: Creditus est 57. annos in spelunca dormisse. Diogenes praeterea scribit, ipsum ad expiationem Athenarum aras complures excitasse, nulli certo Deo dicatas: ad quod Actor. 17. Paulus respexisse videtur. Laertius ergo ubi supra, videtur indicare ab Atheniensibus post eum aras Dei ignoti esse multiplicatas, qua de causa ab Apostolo Superstitiosiores vocantur: igitur sumpta ex ara Dei ignoti erecta superstitiosae, ansa; annunciabat illis, quod ignotum Numen verum. Urbem Epimenides lustravit hoc modo. Sumpsit oves nigro & candido vellere (subdit Diogen. Laert. d.) duxitque in Arium pagum, atque inde quod vellent abire, permisit; his qui illas sequebantur, mandans, ubicunque ille accubissent, singulas mactarent peculiari cuidam Deo. Ex eo jam hodieque per Atheniensium pagos aras sine nomine inveniri, certum est; in ejus quae tunc facta est expiationis memoriam. Patet hinc unde superstitiosi Atheniensis.

Hermotimus Clazomenus.

Dotes Epimenidis.

Fuit Magus.

Ejus anima judicabatur errabunda.

Ejus pellis litteris scripta.

Fuit Mithrae sacerdos.

14 Plutarchus in Solon. occasione expiationis Athenarum (in qua multiplicibus superstitioibus ulus, ut refert Laert. d.) mira de Epimenidis dotibus effutit. In numero sapientum septimum ponunt, qui Perandrum excludunt. Judicabatur (infit) Dijs charus homo, & rerum divinarum peritus; eaque sapientia quae astatum Numinis requirit, & initiationibus, praeditus. Novum Curetem vocabant. Contracta cum Solone amicitia, multis in rebus eum adjuvit, viamque ad leges ferendas struxit. Totus superstitiosus & magus. Ideo adolescens somno se dedit, ait idem, de Tractand. Republ. Laert. d. addit: Sunt qui illum non obdormisse, sed ad tempus expatiatum asseverent. Dicendum ne de ejus morte, quod Plin. loc. citato, de Hermotimo? Animam relicto corpore errare, vagamque e longinquo multa annunciare, quae nisi a praesenti nosci non possent, corpore interim semianimi; donec cremato eo, inimici remeanti anima veluti vaginam ademerint. Astruit solidius Epimenidis magiam de Philosoph. litt. E. Helych. cognomento Illustrius, dicens: Hujus anima, narratur, corpore solere excedere, cum vellet, & quantum luberet, rursusque regredi: mortui quoque pellem litteratam notisque compunctam, repertam fuisse; fama est. Idem Bulenger. 2. Advers. Magos, cap. 16. & de Divinat. cap. 1. P. Victor. 24. cap. 1. Meminit Valer. Maxim. 8. cap. 14. n. 5. In somno varias audisse voces, unde didicit sapientiam, ita ut Numinum verba usurpallet; ait LaZerd. in 7. Aeneid. Virgil. v. 97. n. 9. Nil mirum, si praestigij floreret: erat enim Mithrae sacerdos in Creta, ut refert Bulenger. 1. de Magia, cap. 6. & nos dicemus, 19. Decembr. n. 12.

Sacratur in Numen.

An ara Ignoto Deo, ab illo erecta?

Ignotus Deus, quis?

Epimenidis pellis servata, ut res sacra.

15 Sparta occisus est, cujus sepulchrum ante adem Minerve. Dicunt (ait Pausan. cap. 63.) Lacedaemonios cum bellarent cum Gnosijs, Epimenidem vivum cepisse: ac Tom. I. Ephem.

De Deo ignoto singillatim (haud de Dijs ignotis, quibus etiam Atheniensium sacra, & multoties, diximus, die 1. num. 26. & agit Hieronym. Epist. ad Tit. cir.) mentionem facit impius Lucian. in Philopatre: at quantum auguror per Deum ignotum intelligebant Pana: causamque expotui, Tom. 7. T. 1. D. 6. n. 8. denuoque agam, 6. August. Non enim qui magus aram erecturus vero Numini, sed specie religionis cacodaemoni. Adi Maluend. 7. de Anti-Christ. cap. 6. & Gyrard. de Poetis, Dialog. 2. ubi iterat quod praemisimus de pelle. Epimenidis pellem (ait) ex longo tempore, quo diem obierat, repertam fuisse legi, notis ac litteris quibusdam scriptam. Plura finxit vel fecit demonis arte. Seipsum revixisse sepe simulavit, cibum excipere a Nymphis, eumque intra bovis ungulam conditum fervare, paulatimque inde sumere, nullaque exinde egestione indigere, neque edere unquam vitulum. Dedicantem templum Nymphis, vocem-